

Ξάδερφος

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Γιάννης Παλαβός, *Ξάδερφος*

Δωρεάν ebook, Απρίλιος 2020

ISBN: 978-960-504-278-3

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Γιάννης Παλαβός

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80

τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093

www.nefelibooks.com

Γιάννης Παλαβός

ΞΑΔΕΡΦΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2020

Το διήγημα «*Ἐάδερφος*» γράφτηκε το 2010 για το *Αστείο*, αλλά έμεινε εκτός συλλογής. Δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά το 2011 στο λογοτεχνικό περιοδικό *Ἡ παρέμβαση* (τχ. 155, Χειμώνας 2010-2011). Εδώ παρουσιάζεται επεξεργασμένο και διορθωμένο.

Γ. Π.

ΜΟΥ ΕΙΠΑΝ ότι ο Μάκης σκοτώθηκε. Το δυστύχημα έγινε στη γέφυρα του Αλιάκμονα. Επέστρεφε στο Βελβεντό από την Κοζάνη, σούρουπο, είχε σταματήσει να φάει στα Goody's μετά τη δουλειά. Δούλευε στα ορυχεία της Πτολεμαΐδας. Η γέφυρα ήταν σχεδόν άδεια. Ένας Σερβιώτης μ' ένα φορτηγάκι έπεσε πάνω του. Το Φιάτ του Μάκη καρφώθηκε στα κάγκελα. Από το ανοιχτό παράθυρο τα γυαλιά του εκσφενδονίστηκαν, βούτηξαν στο νερό. Το απίστευτο, όμως, είναι άλλο: το φορτηγό ήταν γεμάτο κοτόπουλα. Ο Σερβιώτης έτρεχε να προλάβει έναν πελάτη στα Κοίλα. Από τη σύγκρουση το αυτοκίνητο μπάταρε, σύρθηκε, άνοιξαν οι πόρτες. Καμιά τριανταριά κοτόπουλα καταπλακώθηκαν. Άλλα τόσα έκοβαν βόλτες στη γέφυρα, προκλητικά, στη μέση του δρόμου.

Ο Μάκης ήταν ξάδερφός μου. Ήταν πέντε χρόνια μεγαλύτερος. Κάποτε, φοιτητής στη Θεσσαλονίκη, τον είχα φιλοξενήσει στο ισόγειο που νοίκιαζα. «Το βράδυ», μου 'χε πει, «θα φέρω κορίτσι». «Η φιλενάδα σου;» ρώτησα. «Πες το

κι έτσι», απάντησε. Οι κακές γλώσσες λένε ότι πλάγιαζε μόνο με πόρνες. Είχε προσπαθήσει πολλές φορές να βρει γυναίκα, αλλά χωρίς επιτυχία. Το σώμα του ήταν κακοσχηματισμένο, ήταν σχεδόν στεατοπυγικός. Το πρόσωπό του σκαμμένο απ' την ακμή. Φορούσε τα ίδια ρούχα από την εφηβεία του, στα τέλη του '80: ανοιχτό μπλουτζίν παντελόνι, μαύρο πουκάμισο, αμάνικη τζιν ζακέτα. Θυμάμαι μια Παρασκευή απόγευμα, παιδί, είχα πάει με τη μάνα μου επίσκεψη στο σπίτι του. Δεν βλέπαμε συχνά τη θεία Νίκη, γιατί η συγγένειά μας ήταν απ' τη μεριά του πατέρα μου και, από τότε που τον χάσαμε, η μάνα μου δεν υπέφερε το σόι του και τη δήθεν συμπόνια τους για μας. Η θεία είχε ετοιμάσει κορμό. Ο θείος Γρηγόρης έπαιζεμαντολίνο. Ο Μάκης έλειπε. «Είναι στην Κοζάνη», είπε η θεία, «στο ωδείο. Φέτος τελειώνει την Αρμονία». Εγώ καθόμουν στον καναπέ και ανέμιζα τα πόδια μου, δεν έφταναν στο πάτωμα. Κάποια στιγμή τούς ξέφυγα. Έπιασα να εξερευνώ το σπίτι και βρέθηκα στο

ισόγειο, στο δωμάτιο του Μάκη. Αφίσες συγκροτημάτων και δίσκοι. Άνοιξα μια ντουλάπα. Ήταν γεμάτη πορνοπεριοδικά. Από πάνω μέχρι κάτω.

Όταν ήμουν πια έφηβος και βγαίναμε στο μπαρ του Βελβεντού, το Berlin, τον έβλεπα με την παρέα του. Πάντα οι ίδιοι τρεις συμμαθητές του, θα ήταν γύρω στα είκοσι τότε, κάθονταν στη γωνιά πίνοντας σιωπηλοί. Η όψη τους - σουλούπι, ντύσιμο- έμοιαζε με του Μάκη. Με τα χρόνια ο ένας παντρεύτηκε, έκανε παιδιά. Έμειναν ο Μάκης και οι άλλοι δυο. Κάποτε σήκωνε το ποτήρι του προς κάποια κοπέλα, άλλοτε αυτός και οι φίλοι του κερνούσαν κοριτσοπαρέες, συνήθως μαθήτριες του γυμνασίου. Τζίφος.

«Πες το κι έτσι», μου είπε το βράδυ στη Θεσσαλονίκη. «Πουτάνες όλες».

Χθες βράδυ βγήκαμε με τον Μιχάλη. Είμαστε οι μόνοι από την παρέα που γυρίσαμε στο χωριό. «Ξεμείναμε», λέει. Ο Μιχάλης ήρθε εδώ

μετά τον στρατό, άνοιξε δικηγορικό γραφείο. Έχει κάποια πελατεία, όχι πολλή. Δεν τον νοιάζει. Έπιασε μια γκαρσονιέρα, δεν μιλιέται με τους γονείς του. Εγώ ήρθα πριν από ενάμιση χρόνο, μετά τον χωρισμό. Έλεγα στην αρχή για λίγο, δοκιμαστικά. Τα χειμωνιάτικα βράδια όπως απόψε, όταν το κρύο περονιάζει (ο ουρανός γυαλί, ξαστεριά) και ο καπνός από τα καμένα κούτσουρα σχεδόν φωσφορίζει στα στενά, προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι το παρόν μας είναι, κατά βάθος, επιλογή· ότι σκηνοθετήσαμε επί χρόνια τη ζωή μας ώστε να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο: στην επιστροφή στη γενέτειρα. Δεν είναι αποτυχία, λέω, είναι επανεκκίνηση. Ύστερα ο νους μου τρέχει στη γυναίκα μου. Ακόμα έτσι τη λέω. Τι να κάνει στην Αθήνα. Κρατιέμαι, όμως. Δεν κλαίω.

Στο Berlin πέντε άνθρωποι. Πέμπτη βράδυ. Ένας από τους φίλους του Μάκη στην άκρη της μπάρας έπαιζε με το τηλεκοντρόλ. Το σχολίασα.

«Θυμάσαι», ρώτησε ο Μιχάλης, «εκείνο το *Playboy*;»

Του έγνεφα όχι.

Και μου αφηγήθηκε κάτι που είχε συμβεί όταν πηγαίναμε στη δεύτερα γυμνασίου. Θέλαμε να βρούμε ένα πορνοπεριοδικό. Ο Μιχάλης έφαξε στο σπίτι του, μήπως είχε κάτι ο πατέρας του. Είτε δεν είχε είτε ήταν καλά κρυμμένο. Στο περίπτερο δεν τολμούσαμε να πάμε. Θυμήθηκα τότε το περιστατικό στο σπίτι του Μάκη. «Είναι ξάδερφός μου», είπα. «Θα μας δώσει». Και του χτυπήσαμε, ένα Σάββατο μεσημέρι που η θεία και ο θεός είχαν κατέβει στο παζάρι. Μας άνοιξε, φορούσε ριγέ πιτζάμες. Χασμουριόταν. Του εξηγήσαμε. «Ακόμα δεν βγήκατε απ' τ' αυγό», είπε. Ήμασταν όμως προετοιμασμένοι. Ο Μιχάλης έβγαλε ένα κατοστάρικο και το άφησε στο τραπεζάκι του χολ. Ο Μάκης έκανε στην αρχή τον θιγμένο, αλλά επιμείναμε. Ύστερα χαμογέλασε, δίπλωσε το χαρτονόμισμα και παραμέρισε να μπούμε. Άνοιξε την ντουλάπα και είπε «διαλέξτε». Πήραμε ένα *Playboy*. Μας χτύπησε στην πλάτη και μας έκλεισε το μάτι. Έπειτα βγήκαμε και τραβή-

Ξαμε για την Πέτρα του Βασιλιά, ψηλότερα απ' το Μετόχι. Πρώτος πήγε πίσω από τον βράχο ο Μιχάλης. Πέντε λεπτά αργότερα γύρισε αναφοκκινισμένος. Πήρα, τρέμοντας από έξαψη, το περιοδικό και χώθηκα στο κοίλωμα. Το *Playboy* το κράτησε ο Μιχάλης. Το είχε πληρώσει.

Είχα ξεχάσει την ιστορία.

Ο Μιχάλης με κοίταξε και είπε:

«Δεν θα το πιστέψεις. Πήγα προχθές στο πατρικό μου να μαζέψω κάτι ρούχα. Και βρήκα το περιοδικό».

Γέλασα.

«Δεν μου πήγαινε η καρδιά να το πετάξω», είπε.

Ο φίλος του Μάκη είχε κολλήσει σ' ένα κανάλι μόδας. Επίδειξη εσωρούχων. Περάσαμε από μπίρα σε κονιάκ. Συζητούσαμε για τον Μάκη. Και δεν θυμάμαι ποιος πέταξε την ιδέα. Μπήκαμε στο αμάξι του Μιχάλη και πήγαμε σπίτι του. Πήραμε το *Playboy* και ανεβήκαμε στην Πέτρα του Βασιλιά. Πρέπει να ήταν γύρω στις τρεις. Δεν είχα βρεθεί ποτέ νύχτα εκεί.

Είχαμε έναν φακό. Στο βάθος η γέφυρα του Αλιάκμονα έμοιαζε με γιρλάντα που αναβόσβηνε πάνω από τον σκοτεινό ποταμό που έρεε αμίλητος κάτω της. Τουρτουρίζαμε.

«Θα πάω εγώ πρώτος», είπα. «Η συγγένεια».

Ο Μιχάλης συγκατένευσε. Έβαλα στην τσέπη του παλτού μου το περιοδικό, πήρα τον φακό και κρύφτηκα πίσω από τον βράχο.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΛΛΑΒΟΥ

ΞΑΔΕΡΦΟΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟ
ΠΟΙΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΡΙΚΛΗ ΔΟΥ
ΒΙΤΣΑ ΚΑΙ ΜΟΙΡΑΣΤΗΚΕ ΔΩΡΕΑΝ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΝ
ΑΠΡΙΛΙΟ ΤΟΥ ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΙΚΟΣΙ
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Ν Ε Φ Ε Λ Η

ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 6, 106 80 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 3639962, FAX: 210 3623093

Αρ. έκδ. 1576

Ο Γιάννης Παλαβός γεννήθηκε το 1980 στο Βελβεντό Κοζάνης. Σπούδασε Δημοσιογραφία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και Πολιτιστική Διαχείριση στο Πάντειο. Έγραψε τις συλλογές διηγημάτων *Αληθινή αγάπη και άλλες ιστορίες* (Intro Books, 2007), *Αστείο* (Νεφέλη, 2012), που τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Διηγήματος και το Βραβείο Διηγήματος του ηλεκτρονικού περιοδικού *Ο Αναγνώστης*, και *Το παιδί* (Νεφέλη, 2019). Επίσης, σε συνεργασία με τον Τάσο Ζαφειριάδη, έγραψε το σενάριο των κόμικς *Το πτώμα* (Jemma Press, 2011) και *Γρα-Γρου* (Ίκαρος, 2017), τα οποία εικονογράφησε ο Θανάσης Πέτρου. Το *Γρα-Γρου* τιμήθηκε με τα βραβεία Καλύτερου Κόμικς και Σεναρίου στα Ελληνικά Βραβεία Κόμικς. Επιμελήθηκε την επανέκδοση της συλλογής αφηγημάτων του Αθανάσιου Θ. Γκράβαλη με τίτλο *Σπασμένες κολώνες* (Μυτιλήνη, 1930 - επανέκδοση: Νεφέλη, 2019) και μετέφρασε Τομπάιας Γουλφ, Φλάνερι Ο' Κόννορ, Μπρις Ντ' Τζ. Πάνκεϊκ, Ουάλλας Στέγκνερ και Ουίλλιαμ Φώκνερ.

